

RITOÓK JÁNOS

ANTIBÁBEL

„megbízhatok bennem, jó barátom“
„te rog să-mi dai o piine caldă“
„und als ich sah die Liebe kommen“
„I see You are a clever pupil“
„tu es une merveilleuse chanteuse“
„ja ponyimaju, eto jazsno“
„lasciate ogni disperanza“...

Aztán szabadságotuk
a tolmácsokat
a borúlátó farizeusokat
a falledöntő istent —

Hogy álljon Antibábel

Először a csákány. Aztán jöhet az ásó. Bokáig, térdig, combközépig. Derékig. Még egyszer körülnézek a föld felszínén. Már csak az ég maradványai fölöttem. Oldalt, a rétegekben: éles kavics, földgiliszta, sápadt cseresznyegyökér, ősi fakorhadék, málló csont — állat? emberé? — s az egyre sűrülő sötét. Egyedül — kettesben az ásóval. A megkettőzött magányom. Összenyom a fölémben elkedő föld Tudata. Az alattam mélyülő cellacső magába szív. Csak ketten vagyunk ilyen egyedül: a költő meg én. Ő fenn, valahol, messzire látszó tüzeket akar gyűjtani. Én itt lenn árok, árok. Nincs pihenés. A nyirkos remegés, a tejsavas izomgörcs, a levegőtlen kábulat nem győzhet. Tovább. Amíg majd megjelenik a következő lábnyomban az első csepp tiszta víz

A KÜT MÉLYÉN